

NORA
ROBERTS

*Het blauw van
de baai*

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2002 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Chesapeake Blue*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0903 2
ISBN 978 94 027 6310 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2016
Tweede druk oktober 2021

Originele uitgave verschenen bij Jove Book, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerken en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hij ging naar huis.

De oostkust van Maryland was een wereld van moerassen en slikken, van uitgestrekte velden met graangewassen die als soldaten in het gelid stonden. Een wereld van laaglandrivieren met steile oevers en afgelegen getijdenriviertjes waar reigers hun voedsel vonden.

De baai en blauwe krabben, en de vissers die ze ving.

Van alle plekken waar hij ooit had gewoond – de eerste tien ellendige jaren van zijn leven of de laatste jaren voor zijn dertigste – beschouwde hij alleen de oostkust als thuis.

Ontelbare herinneringen waren aan dit thuis verbonden, allemaal zo helder en schitterend als het zonlicht dat het water van de Chesapeake Bay deed glinsteren.

Toen hij over de Chesapeake Bay Bridge reed, wilde zijn schilders-oog dat moment vastleggen – het diepblauwe water en de boten die erover gleden, de witte golfjes en de gulzig neerduikende meeuwen. Het land aan weerszijden van de baai dat zich uitstreckte in allerlei tinten bruin en groen. Het dichter wordende gebladerte van de gombomen en de eiken, de opvlammende kleuren van de bloemen die zich koesterden in het lentezonnetje.

Dit ogenblik wilde hij zich herinneren, net zoals hij zich de eerste keer herinnerde dat hij de baai was overgestoken naar de oostkust. Een bokkig bang jongetje was hij geweest, en hij had gezeten naast een man die hem een leven had beloofd.

Naast een man aan het stuur die hij nauwelijks kende, had hij in de passagiersstoel gezeten. Met niets anders bij zich dan de kleren aan zijn lijf en een paar schamele bezittingen in een papieren tas.

Hoewel hij pijn in zijn buik had van de zenuwen, keek hij quasiverveeld uit het raampje.

Als hij bij de oude man was, was hij niet bij háár. Een betere deal kon hij niet krijgen.

Bovendien was die oude man behoorlijk cool.

Hij stonk niet naar sterkedrank, en ook niet naar de pepermuntjes waarmee sommige klotzakken, die Gloria meebracht naar het krot waar ze woonden, de dranklucht verdoezelden. De paar keer dat ze samen waren geweest, had de oude man, Ray, hem op een hamburger of een pizza getrakteerd.

En hij had met hem gepraat.

Seth was het niet gewend dat volwassenen met kinderen praatten. Ze zeiden iets tegen hen, praatten langs hen heen, praatten over hen. Maar niet met hen.

Ray deed dat wel. En hij luisterde ook naar wat je terugzei. Toen hij zonder omwegen had gevraagd of Seth – een kind nog maar – bij hem wilde wonen, had hij niet die verstikkende angst of gloeiende paniek gevoeld. Hij had gedacht dat hij misschien, heel misschien, een kans kreeg.

Weg van haar. Dat was nog het beste van alles. Hoe langer ze doorreden, hoe verder hij weg was van haar.

Als het misging, kon hij er altijd nog vandoor gaan. De man was echt oud. Hij was wel groot en fors, verdomd groot en fors zelfs, maar ook oud. Al dat witte haar, en dat brede gerimpelde gezicht.

Af en toe keek hij er zijdelings naar, begon hij het in gedachten te tekenen.

De ogen van de man waren donkerblauw, en dat was raar, want zijn eigen ogen waren net zo blauw.

Hij had een luide stem, maar wanneer hij praatte, klonk het niet alsof hij schreeuwde. Zijn stem klonk kalm, misschien zelfs een beetje vermoeid.

Nu zag hij er ook moe uit.

‘Bijna thuis,’ zei Ray toen ze de brug naderden. ‘Heb je honger?’

‘Weet ik niet. Ik geloof van wel.’

‘Voor zover ik weet, hebben jongens altijd honger. Ik heb drie bodemloze vaten grootgebracht.’

Zijn zware stem klonk vrolijk, maar geforceerd vrolijk. Ook al was de jongen amper tien, hij wist hoe dat klonk.

Ze waren nu ver genoeg weg. Als hij moest vluchten. Dus zou hij open kaart spelen en zien hoe het verdomme zat.

‘Waarom neemt u me mee naar uw huis?’

‘Omdat je een thuis nodig hebt.’

‘Doe normaal. Dat doen mensen niet.’

‘Sommige mensen wel. Stella, mijn vrouw, en ik doen dat wel.’

‘Hebt u haar verteld dat u mij meebrengt?’

Hoewel Ray glimlachte, sprak er verdriet uit zijn lach. ‘Op mijn manier. Ze is al een paar jaar dood. Je zou haar aardig hebben gevonden. En zij zou na één blik op jou haar mouwen hebben opgestroopt.’

Seth wist niet wat hij daarvan moest zeggen. ‘Wat moet ik doen als we zijn waar we heen gaan?’

‘Leven,’ zei Ray. ‘Een jongen zijn. Naar school gaan, je in de nesten werken. Ik zal je leren zeilen.’

‘In een boot?’

Nu schaterde Ray het uit, en om onbegrijpelijke redenen stelde zijn bulderende lach de jongen op zijn gemak. ‘Ja, in een boot. Ik heb een stomme hond – ik krijg altijd de stomme exemplaren – die ik probeer zindelijk te maken. Daar kun jij me bij helpen. Je krijgt karweitjes in huis te doen, we zien nog wel wat precies. We bepalen de regels, en jij houdt je aan die regels. Ik ben wel oud, maar ik laat niet met me sollen.’

‘U hebt haar geld gegeven.’

Ray haalde zijn blik even van de weg en keek in de ogen die dezelfde kleur hadden als de zijne. ‘Dat klopt. Geld is het enige wat ze begrijpt, voor zover ik het kan bekijken. Jou heeft ze nooit begrepen, hè?’

Er welde iets in hem op, een emotie die hij niet herkende als hoop. ‘Als u kwaad op me wordt, of me zat bent, of gewoon van gedachten verandert, dan stuurt u me terug naar haar. Ik ga niet terug.’

Ze waren nu de brug over. Ray stopte langs de kant van de weg en ging verzitten om de jongen aan te kunnen kijken. ‘Ik zal zeker wel eens kwaad op je worden, en op mijn leeftijd word ik beslist af en toe moe. Maar ik beloof je hier en nu iets, ik geef je mijn woord. Ik zal je niet terugsturen.’

‘Als ze –’

Maar Ray was hem voor. ‘Ik zal niet toestaan dat ze je terughaalt. Ongeacht wat ik daarvoor moet doen. Je bent nu van mij. Je bent nu mijn familie. En je blijft bij me zolang jij dat wilt. Als een Quinn iets belooft,’ voegde hij eraan toe, en hij stak een hand uit, ‘dan houdt hij zijn belofte.’

Seth keek naar de uitgestoken hand, en zijn eigen handen werden klam. ‘Ik vind het niet prettig als iemand me aanraakt.’

Ray knikte. ‘Oké. Maar toch heb je mijn woord.’ Hij stuurde de weg weer op, wierp de jongen nog een blik toe. ‘Bijna thuis,’ zei hij opnieuw.

Een paar maanden later was Ray Quinn overleden, maar hij had zich aan zijn woord gehouden. Hij had woord gehouden door middel van de drie mannen die hij tot zijn zoons had gemaakt. Die mannen hadden de broodmagere, wantrouwige en getraumatiseerde jongen een leven gegeven.

Cameron, de prikkelbare, opvliegende zigeuner; Ethan, de geduldige, onverstoorbare visser; Phillip, de elegante en scherpzinnige re-

clameman. Ze waren voor hem opgekomen, hadden voor hem gevocht. Ze hadden hem gered.

Zijn broers.

Het slijkgras, de slikken en de uitgestrekte korenvelden glinsterden in de zachte namiddagzon. Toen hij om St. Christopher heen reed, rook hij door de open raampjes de geur van water.

Hij had erover gedacht het stadje in te rijden, eerst naar de oude bakstenen werf te gaan. Boats by Quinn bouwde nog steeds houten boten op bestelling, en in de achttien jaar sinds ze het bedrijf hadden opgericht – met een ideaal, slimheid en hard werken – had het zijn reputatie van kwaliteit en vakmanschap verdiend.

Waarschijnlijk waren ze er nu nog aan het werk. Cam vloekend bezig de laatste hand te leggen aan het houtwerk in een kajuit. Ethan rustig planken aan het schaven. Phil boven in het kantoortje een of andere hippe reclamecampagne aan het bedenken.

Hij zou langs Crawford's kunnen gaan, een sixpack halen. Ze zouden een koud biertje kunnen drinken, al was het waarschijnlijker dat Cam hem een hamer zou toegooien en zeggen dat hij weer aan het werk moest.

Dat zou hij leuk vinden, maar het was niet wat hem nu voortdreef. Dat was niet waarom hij zo hard over de smalle landweg reed, waarlangs het moeras in schaduwen gehuld lag en de knoestige bomen groen werden van de ontluikende bladeren.

Hij had veel plaatsen bezocht – Florence met zijn prachtige koepels en torenspitsen, Parijs met zijn zwierige schoonheid, Ierland met zijn ongelooflijk groene heuvels. Maar niets had hem zo bij de keel gegrepen, zijn hart zo doen overlopen als het oude witte huis met zijn verbleekte blauwe houtwerk, met erachter een hobbelig grasveld dat afliep naar rustig water.

Hij sloeg af naar de oprit, parkeerde achter de oude witte Corvet-

te die van Ray en Stella Quinn was geweest. De auto zag er nog net zo nieuw uit als op de dag dat hij uit de showroom was gekomen. Door Cams toedoen, wist hij. Cam zou zeggen dat het een kwestie van respect was voor een buitengewone auto. Maar het had alles te maken met Ray en Stella, met familie. Met liefde.

De sering in de voortuin stond in volle bloei. Ook dat was een kwestie van liefde, bedacht hij. Hij had Anna het struikje voor Moederdag gegeven toen hij twaalf was.

Ze had gehuild, herinnerde hij zich. Toen Cam en hij de struik voor haar hadden geplant, waren de tranen uit haar grote mooie bruine ogen gestroomd, en ze had ze lachend weggestreken.

Anna was Cams vrouw, en daardoor dus Seths zus. Maar vanbinnen, dacht hij, waar het telde, was ze zijn moeder.

De Quinns wisten alles over wat er vanbinnen leefde.

Hij stapte uit de auto, de aangenaam stille voortuin in. Hij was niet langer een broodmagere jongen met te grote voeten en een wantrouwige blik.

Hij was nu volgroeid, een meter vijfentachtig lang, en hij had een gespierd mager lichaam. Een lichaam dat slungelachtig werd als hij het verwaarloosde. Zijn vroeger stroblonde haar was donkerder geworden, en was nu eerder bronskleurig. Zijn haar verwaarloosde hij ook vaak. Nu hij eroverheen streek, herinnerde hij zich met een grimas dat hij voor zijn vertrek uit Rome naar de kapper had willen gaan.

Maar omdat zijn broers hem vast en zeker zouden pesten met zijn paardenstaartje, zou hij zijn haar uit principe nog even niet laten knippen.

Hij haalde zijn schouders op en stak zijn handen in de zakken van zijn versleten spijkerbroek. Om zich heen kijkend begon hij te lopen. Anna's bloemen, de schommelstoelen op de veranda, het bos aan de zijkant en achter het huis waar hij als kind zo vaak had rondgebanjerd.

De oude steiger die overhelde boven het water, de witte zeilboot die er lag afgemeerd.

Hij bleef staan en keek uit over het water.

Zijn lippen, krachtig en vol in zijn magere gebronsde gezicht, krulden. De last die hem had bezwaard zonder dat hij zich ervan bewust was geweest, viel van hem af.

Toen hoorde hij in het bos iets ritselen, en hij draaide zich vliegensvlug om. Er was nog genoeg van de behoedzame jongen in hem om meteen een verdedigende houding aan te nemen. Maar toen hij een grote zwarte kogel tussen de bomen uit zag vliegen, ontspande hij.

‘Witless!’ riep hij met een stem waarin zowel gezag als humor doorklonk.

De hond kwam slappend tot stilstand en bleef met slaphangende oren en zijn tong uit zijn bek naar hem staan kijken.

‘Kom nou, joh. Zo lang geleden is het toch niet?’ Hij ging op zijn hurken zitten en stak een hand uit. ‘Ken je me niet meer?’

Witless produceerde de domme grijns waaraan hij zijn naam te danken had, plofte toen op de grond en rolde zich op zijn rug om zijn buik te laten aaien.

‘Zie je wel. Brave hond.’

Er was in dit huis altijd een hond geweest. Aan de steiger had altijd een boot gelegen, op de veranda had altijd een schommelstoel gestaan, en in de tuin hadden altijd honden geravot.

‘Ja, je kent me nog.’ Terwijl hij Witless over zijn buik aaide, keek hij naar het uiteinde van de tuin, waar Anna een hortensia had geplant op het graf van zijn eigen hond. Trouwe, dierbare Foolish.

‘Ik ben Seth,’ zei hij zacht. ‘Ik ben te lang weg geweest.’

Toen hoorde hij het geluid van een motor, het gegier van banden die een klein beetje sneller dan wettelijk toegestaan de bocht namen. Op hetzelfde moment dat hij overeind kwam, sprong de hond op en rende naar de voorkant van het huis.

Omdat hij eventjes ongemerkt naar Anna Spinelli Quinn wilde kijken, liep Seth in een bedaarder tempo achter Witless aan. Hij hoorde het autoportier dichtslaan, haar daarna met zangerige stem tegen de hond praten.

Bij de hoek van het huis bleef hij staan. Anna's dikke donkere krullen zaten in de war door de wind, en ze had haar armen vol met tassen die ze net uit de auto had gehaald.

Hij grijnsde breed toen ze de wanhopig verliefde hond probeerde af te weren.

'Hoe vaak moet ik het nog zeggen? Zo moeilijk is het toch niet te onthouden?' vroeg ze op hoge toon. 'Je springt niet tegen mensen op, zeker niet tegen mij. En al helemaal niet als ik een mantelpakje aanheb.'

'Mooi mantelpakje!' riep Seth. 'Nog mooiere benen.'

Haar hoofd schoot omhoog, haar donkerbruine ogen werden groot van verbazing en begonnen toen te stralen van blijdschap.

'O mijn god!' Zonder zich om de inhoud te bekommeren, gooide ze de tassen door het open portier de auto in. Ze rende naar Seth toe.

Hij ving haar in zijn armen, tilde haar op en zwierde haar in de rondte. Nadat hij haar weer had neergezet, hield hij zijn armen om haar heen geslagen en drukte zijn gezicht tegen haar krullen.

'Hoi.'

'Seth. Seth!' Ze klampte zich aan hem vast, negeerde de hond die keffend opsprong en zijn snuit tussen hen in probeerde te duwen. 'Ik kan mijn ogen niet geloven! Je bent thuis!'

'Niet huilen.'

'Een klein beetje maar. Laat me je bekijken.' Ze legde haar handen om zijn gezicht en stapte een eindje achteruit. Zo knap, dacht ze. Zo volwassen. 'Kijk nou toch eens,' zei ze zacht terwijl ze over zijn haar streek.

'Ik had het willen laten kortwieken.'

‘Ik vind het leuk.’ Met de tranen nog op haar wangen lachte ze. ‘Je ziet eruit als een echte bohemien. Je ziet er geweldig uit. Fantastisch.’

‘En jij bent de mooiste vrouw van de wereld.’

‘Goeie hemel.’ Ze snuffte, schudde haar hoofd. ‘Als je zo doorgaat, blijf ik huilen,’ zei ze terwijl ze haar tranen wegstreek. ‘Wanneer ben je aangekomen? Ik dacht dat je in Rome was.’

‘Was ik ook. Maar ik wilde hier zijn.’

‘Waarom heb je niet gebeld? Dan hadden we je van het vliegveld gehaald.’

‘Ik wilde jullie verrassen.’ Hij liep naar haar auto om de boodschappentassen eruit te halen. ‘Is Cam aan het werk op de werf?’

‘Ik denk het wel. Geef mij die tassen. Jij moet je bagage uit je auto halen.’

‘Dat doe ik straks wel. Waar zijn Kevin en Jake?’

Ze liep met hem naar de veranda, keek op haar horloge en dacht even na. ‘Wat voor dag is het? Ik ben nog helemaal in de war.’

‘Donderdag.’

‘O, dan heeft Kevin repetitie voor het schooltoneel, en Jake is naar softbal. Kevin heeft net zijn rijbewijs, God sta ons bij, en hij haalt zijn broer op weg naar huis op.’ Ze deed de voordeur van het slot. ‘Over een uur zullen ze wel thuis zijn, en dan is het gedaan met de rust.’

Binnen was het nog hetzelfde als altijd, dacht Seth. Het deed er niet toe in wat voor kleur de muren waren geschilderd, het maakte niet uit dat de oude bank was vervangen en dat er een nieuwe lamp op de tafel stond. Het was hetzelfde omdat het hetzelfde vóelde.

De hond wurmde zich langs zijn benen en ging rechtstreeks naar de keuken.

‘Ga zitten.’ Ze knikte in de richting van de keukentafel, waaronder Witless al languit tevreden op een stuk touw lag te kauwen. ‘En vertel me alles. Wil je een glas wijn?’

‘Graag, maar eerst help ik je even deze spullen opbergen.’ Toen

haar wenkbrauwen omhoogschoten, bleef hij met een pak melk in zijn hand staan. ‘Wat is er?’

‘Ik herinnerde me opeens dat iedereen, jij inclusief, zich uit de voeten maakte als het tijd was om de boodschappen op te bergen.’

‘Omdat jij altijd zei dat we alles op de verkeerde plaats zetten.’

‘Dat deden jullie ook, met opzet, omdat ik jullie dan de keuken uit zou schoppen.’

‘Had je dat door?’

‘Natuurlijk had ik dat door. Ik heb alles door wat mijn mannen doen. Er ontgaat me niets, knul. Is er iets vervelends gebeurd in Rome?’

‘Nee,’ zei hij terwijl hij doorging met het uitpakken van de tassen. Hij wist waar alles moest worden opgeborgen, waar alles altijd was opgeborgen in Anna’s keuken. ‘Ik zit niet in de problemen, Anna.’

Maar je hébt problemen, dacht ze. Voorlopig liet ze het onderwerp echter rusten. ‘Ik ga een lekkere Italiaanse witte wijn openmaken. Onder het drinken kun je me dan vertellen wat voor geweldige dingen je allemaal hebt gedaan. Het lijkt alsof we al jaren alleen maar over de telefoon met elkaar hebben gepraat.’

Hij deed de koelkast dicht en draaide zich om. ‘Sorry dat ik niet naar huis ben gekomen voor Kerstmis.’

‘Lieverd, dat begrepen we. Je had in januari een expositie. We zijn allemaal zo trots op je, Seth. Cam heeft wel honderd exemplaren gekocht van het tijdschrift van het Smithsonian waarin dat artikel over jou stond. De jonge Amerikaanse kunstenaar die Europa heeft veroverd.’

Toen hij op de typische Quinn-manier schokschouderde, schoot ze in de lach. ‘Ga zitten,’ beval ze.

‘Ik ga wel zitten, maar ik heb liever dat jij mij op de hoogte brengt. Hoe gaat het met iedereen? Wat doet iedereen? Begin met jezelf.’

‘Oké.’ Ze maakte de fles open en pakte twee glazen. ‘Tegenwoordig

houd ik me meer met de administratie bezig dan met casework. Sociaal werk brengt een hele hoop papierwerk met zich mee, maar het geeft niet zoveel voldoening. Met dat en thuis twee tieners heb ik geen tijd om me te vervelen. Het botenbouwbedrijf doet het goed.'

Nadat ze Seth zijn glas had gegeven, ging ze zitten. 'Aubrey werkt er.'

'Je meent het!' Bij de gedachte aan het meisje dat meer zijn zus was dan enige bloedverwante had kunnen zijn, moest hij glimlachen. 'Hoe gaat het met haar?'

'Geweldig. Ze is mooi, intelligent, koppig, en volgens Cam geniaal met hout. Ik geloof dat Grace een beetje teleurgesteld was toen Aubrey geen balletdanseres wilde worden, maar je kunt moeilijk bezwaar maken als je ziet dat je kind zo gelukkig is. En Grace' en Ethans Emily is in haar moeders voetsporen getreden.'

'Gaat ze nog steeds eind augustus naar New York?'

'Je krijgt niet elke dag de kans om bij de American Ballet Company te dansen. Ze grijpt hem dus met beide handen aan en zweert dat ze voor haar twintigste prima ballerina is. Deke aardt naar zijn vader – hij is rustig, intelligent, en het gelukkigst als hij op het water is. Lieverd, wil je iets eten?'

'Nee.' Hij legde een hand op de hare. 'Vertel verder.'

'Oké. Phillip is nog steeds de marketing- en reclamegoeroe van het bedrijf. Ik denk dat niemand van ons, Phil zelf ook niet, had verwacht dat hij weg zou gaan bij het reclamebureau in Baltimore, dat hij het stadsleven zou opgeven en zich in St. Chris zou vestigen. Maar hij woont nu al – hoeveel? – veertien jaar hier, dus je kunt het moeilijk meer een gril noemen. Natuurlijk hebben Sybill en hij het appartement in New York aangehouden. Zij werkt aan een nieuw boek.'

'Weet ik, ik heb haar onlangs gesproken,' zei hij, met zijn voet over de kop van de hond wrijvend. 'Iets over de ontwikkeling van de gemeenschap in cyberspace. Ze is geweldig. Hoe gaat het met hun kinderen?'

‘Die zijn gestoord, zoals elke zichzelf respecterende tiener hoort te zijn. Bram was vorige week stapelverliefd op een meisje dat Cloe heette. Maar dat kan inmiddels alweer over zijn. Fiona verdeelt haar belangstelling tussen jongens en shoppen. Maar ja, ze is veertien, dus dat is normaal.’

‘Veertien. Jezus! Toen ik naar Europa ging, was ze nog niet eens tien. Ik heb ze de afgelopen jaren natuurlijk weinig gezien, maar het lijkt niet... Het lijkt niet mogelijk dat Kevin autorijdt en Aub boten bouwt. Dat Bram achter de meisjes aan zit. Ik herinner me...’ Hoofdschuddend onderbrak hij zichzelf.

‘Wat?’

‘Ik herinner me nog zo goed dat Grace zwanger was van Emily. Het was voor het eerst dat ik iemand meemaakte die een baby kreeg – nou ja, iemand die er een wilde. Het lijkt nog pas gisteren, en nu gaat Emily naar New York. Hoe is het mogelijk dat er achttien jaar zijn verstreken, en jij er geen dag ouder uitziet dan toen?’

‘O, ik heb je gemist.’ Lachend gaf ze hem een kneepje in zijn hand.

‘Ik jou ook. Jullie allemaal.’

‘Daar gaan we wat aan doen. We trommelen alle Quinns op voor een groot welkomstdiner op zondag. Hoe klinkt dat?’

‘Volmaakt.’

Witless begon te keffen, kroop onder de tafel uit en rende naar de voordeur.

‘Cameron,’ zei Anna. ‘Ga naar buiten om hem te begroeten.’

Zoals hij zo vaak had gedaan, liep Seth het huis door. Zoals hij zo vaak had gedaan, deed hij de hordeur open. En keek naar de man die op het gras in de voortuin stond touw te trekken met de hond.

Hij was nog steeds lang, nog steeds atletisch gebouwd. Er liepen nu zilvergrijze strepen door zijn haar. De mouwen van zijn werkshirt waren opgerold tot aan zijn ellebogen, zijn spijkerbroek was wit bij de naden. Hij had een zonnebril op en hij had afgetrapte sportschoenen aan.

Op zijn vijftigste zag Cameron Quinn er nog steeds stoer en zelfverzekerd uit.

In plaats van iets te zeggen, liet Seth de hordeur achter zich dichtklappen. Cameron keek op, en als enig teken van verrassing gleden zijn vingers van het touw.

Zonder dat ze iets zeiden, werden er wel duizend woorden tussen hen gewisseld. Een miljoen gevoelens, en ontelbare herinneringen. Nog steeds zonder iets te zeggen ging Seth het trapje af, terwijl Cameron het grasveld overstak. Toen stonden ze tegenover elkaar.

‘Ik hoop dat je dat kreng op de oprit hebt gehoord,’ begon Cameron.

‘Ja. Ik kon in de gauwigheid niets fatsoenlijks kopen. Ik was van plan hem morgen in te leveren en de Corvette een tijdje te gebruiken.’

‘Dat had je gedroomd, maat,’ zei Cam met een vlijmscherpe glimlach.

‘Zonde om hem daar te laten staan verroesten.’

‘Nog meer zonde om een halfzachte schilder met grootheidswaan achter zijn klassieke stuur te laten kruipen.’

‘Kom nou, zeg. Jij hebt me leren autorijden.’

‘Dat heb ik geprobeerd. Een vrouw van negentig met een arm in het gips schakelt beter dan jij.’ Hij knikte in de richting van Seths huurauto. ‘En dat gênante ding op mijn oprit wekt niet bepaald mijn vertrouwen dat je op dat gebied vorderingen hebt gemaakt.’

Nu zelfvoldaan wiebelde Seth op zijn hielen heen en weer. ‘Ik heb een paar maanden geleden een proefrit gemaakt in een Maserati.’

Cams wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Ga weg.’

‘Reed er honderdtachtig mee. Ik deed het bijna in mijn broek van angst.’

Cam schoot in de lach en gaf Seth een vriendschappelijke stomp tegen zijn arm. Toen zuchtte hij. ‘Godverdomme!’ zei hij, waarna hij Seth stevig omhelsde. ‘Waarom heb je ons verdomme niet laten weten dat je thuiskwam?’

‘Het was een opwelling,’ zei Seth. ‘Ik wilde hier zijn. Ik moest gewoon hier zijn.’

‘Oké. Is Anna iedereen al aan het opbellen om ze te vertellen dat we het gemeste kalf gaan slachten?’

‘Waarschijnlijk wel. Zondag gaan we het kalf opeten, zei ze.’

‘Prima. Heb je je al geïnstalleerd?’

‘Nee. Mijn bagage ligt nog in de auto.’

‘Noem dat foeilelijke ding alsjeblieft geen auto. Kom, dan halen we je spullen.’

‘Cam.’ Seth stak een hand uit, raakte Cams arm aan. ‘Ik wil thuis zijn. Niet alleen maar voor een paar dagen of een paar weken. Ik wil blijven. Mag ik blijven?’

Cam zette zijn zonnebril af, en zijn grijze ogen ontmoetten die van Seth. ‘Wat mankeert je in godsnaam? Waarom denk je dat je dat moet vragen? Probeer je me kwaad te maken?’

‘Daar hoefde ik nooit veel moeite voor te doen, niemand trouwens. Hoe dan ook, ik zal mijn steentje bijdragen.’

‘Dat heb je altijd gedaan. En we hebben je lelijke kop gemist.’

En dat, dacht Seth toen ze naar de auto liepen, was het enige welkom dat hij nodig had van Cameron Quinn.

Zijn oude kamer was er nog. Ze hadden er in de loop der jaren wel wat aan veranderd, de muren een andere kleur gegeven, een nieuw kleed op de vloer gelegd. Maar het bed was nog hetzelfde waarin hij destijds had geslapen en gedroomd, waarin hij wakker was geworden.

Hetzelfde bed waarheen hij als kind Foolish had meegesmokkeld.

En het bed waarheen hij Alice Albert had meegesmokkeld toen hij dacht dat hij een man was.

Van Foolish wist Cam het, maar Seth had zich vaak afgevraagd of hij ook had geweten van Alice.

Hij gooide zijn koffers achteloos op het bed en legde zijn haven-

de schilderskist – die Sybill hem had gegeven voor zijn elfde verjaardag – op de werktafel die Ethan destijds had gemaakt.

Hij moest een atelier zoeken, dacht hij. Te zijner tijd. Zolang het mooi weer bleef, kon hij buiten werken. Daar gaf hij sowieso de voorkeur aan. Maar hij moest zijn schilderijen en zijn materiaal ergens opslaan. Misschien was daar ruimte voor op de werf, maar dat was maar een tijdelijke oplossing.

En hij was van plan hier te blijven.

Voorlopig had hij genoeg gereisd, voor de rest van zijn leven had hij genoeg onder vreemden geleefd.

Hij had er behoefte aan gehad weg te gaan, op eigen benen te staan. Hij had er behoefte aan gehad te leren. En bij god, hij had er behoefte aan gehad te schilderen.

Dus had hij gestudeerd in Florence en gewerkt in Parijs. Hij had door de heuvels van Ierland en Schotland gedooled en had op de kliffen in Cornwall gestaan.

Meestal had hij primitief geleefd. Wanneer hij moest kiezen tussen een maaltijd of verf had hij hongergeleden.

Maar hij had al eerder hongergeleden. Hopelijk had het hem goedgegaan zich te herinneren hoe het was om niemand te hebben die zorgde dat je te eten kreeg, dat je veilig was en het warm had.

Waarschijnlijk kwam het door de Quinn in hem dat hij per se zijn eigen weg had willen gaan.

Hij legde zijn schetsboek klaar, borg zijn houtskool en zijn potloden op. Hij was van plan een tijdje zijn basiskennis op te halen voordat hij weer aan de slag ging met penseel en kwast.

Aan de muren van zijn kamer hingen een paar van zijn vroege tekeningen. Cam had hem de lijsten leren maken op een oud verstekblok op de werf. Seth haalde een schets van de muur en bekeek hem. De tekening toonde belofte in de ruwe ongeschoolde lijnen.

Maar meer, veel meer, toonde ze de belofte van een leven.